

Sygn. akt I ACz 367/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2016r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Ewa Tkocz (spr.)

Sędziowie: SA Piotr Wójtowicz

SA Ewa Solecka

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2016r. w Katowicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.

przeciwko J. B.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na zarządzenie Przewodniczącego w Sądzie Okręgowym w Katowicach

z dnia 3 marca 2016r., sygn. akt I Nc 132/16

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSA Ewa Solecka SSA Ewa Tkocz SSA Piotr Wójtowicz

Sygn. akt I ACz 367/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Przewodniczący w Sądzie Okręgowym w Katowicach zwrócił pozew (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W., reprezentowanego przez radcę prawnego, wobec nieuiszczenia opłaty od pozwu w wymaganej wysokości (art. 130² § 1 k.p.c.).

Przewodniczący Sądu uznał, że w niniejszej sprawie nie znajduje zastosowania art. 13 ust. 1a ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, zaś opłata od pozwu winna być obliczona na podstawie art. 13 ust. 1 tejże ustawy. Przewodniczący wskazał, że wprawdzie źródłem zobowiązania dłużnika była czynność bankowa dokonana z (...) Bank S.A., jednakże wierzytelność powoda powstała na skutek zawarcia umowy cesji wierzytelności przysługującej Bankowi, nie zaś na skutek czynności bankowej dokonanej bezpośrednio z dłużnikiem. Przewodniczący Sąd stwierdził, że fundusz sekurytyzacyjny nie dokonuje we własnym imieniu czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ustawy Prawo bankowe.

Zażalenie na powyższe zarządzenie wniósł powód zarzucając naruszenie art. 13 ust. 1a ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014r., poz. 1025 ze zm.) – zwanej dalej w skrócie: u.k.s.c., przez

jego niezastosowanie, a w konsekwencji uznanie, że winien on uiścić opłatę sądową od pozwu w kwocie wyższej niż 1.000 złotych.

W oparciu o tę podstawę skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia oraz zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania zażaleniowego, a także domagał się zwrotu uiszczonych opłat od zażalenia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, a tym samym odnieść nie może.

Zgodnie z obowiązującym w dacie wydania zaskarżonego zarządzenia art. 13 ust. 1a u.k.s.c., w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, opłata stosunkowa wynosi 5% przedmiotu sporu, nie mniej niż 30 zł i nie więcej niż 1.000 zł (przepis ten wprowadzony został ustawą z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw - Dz. U. z 2015 r., poz. 1854).

W niniejszej sprawie powód domaga się zasądzenia od pozwanego kwoty 82.314,65 złotych, oświadczając, że w dniu 19 grudnia 2012r. nabył od (...) Bank S.A. w W. wierzytelność wobec dłużnika (pozwanego). Wskazał, że zobowiązanie dłużnika wynika z umowy kredytu o nr (...) zawartej przez pozwanego z (...) Bank S.A. w W. w dniu 20 czerwca 1997r. (k. – 5).

W tych okolicznościach rację ma Przewodniczący Sądu przyjmując, że pomimo iż źródłem zobowiązania dłużnika była czynność bankowa, to jednak wierzytelność powoda, której dochodzi w niniejszym procesie, nie wywodzi się z czynności bankowej, lecz z umowy sprzedaży wierzytelności, na podstawie której stał się on wierzycielem. W świetle zaś art. 5 ust. 2 pkt 5 ustawy Prawo bankowe umowy cesji wierzytelności nie stanowią czynności bankowych, jeżeli nie są dokonywane przez bank, lecz podmiot zajmujący się przejmowaniem wierzytelności bankowych. Dla powoda (funduszu sekurytyzacyjnego) umowa taka nie jest czynnością bankową i tym samym nie ma wobec niego zastosowania regulacja zawarta w art. 13 ust. 1a u.k.s.c. Za taką interpretacją omawianego, znowelizowanego przepisu, przemawia też jego ratio legis, bowiem ustawa, która go wprowadziła, miała w głównej mierze na celu uchylenie przepisów art. 96 – 98 ustawy Prawo bankowe dotyczących bankowego tytułu egzekucyjnego, co też słusznie zauważył Przewodniczący Sądu. Intencją ustawodawcy, przy wprowadzeniu art. 13 ust. 1a u.k.s.c., było złagodzenie obciążeń fiskalnych banków, które masowo dochodzą roszczeń z tego tytułu, a dotychczas były w tym zakresie uprzywilejowane.

W tych okolicznościach stwierdzić przyjdzie, że powód, reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, winien był uiścić stosowną opłatę od pozwu, stanowiącą 5% wartości przedmiotu sporu (art. 13 ust. 1 u.k.s.c.), tj. 4.116 złotych. Ponieważ uiścił 1.000 złotych (k.-18), Przewodniczący Sądu – stosownie do art. 130² § 1 k.p.c. - zobowiązany był pozew zwrócić, co też zasadnie uczynił.

Z tych względów, Sąd Apelacyjny, z mocy art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 398 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

SSA Ewa Solecka SSA Ewa Tkocz SSA Piotr Wójtowicz